

TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LAS COMUNIDADES EUROPEAS
SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL
GERICHTSHOF DER EUROPÄISCHEN GEMEINSCHAFTEN
EUROOPA ÜHENDUSTE KOHUS
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN COMMUNITIES
COUR DE JUSTICE DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES
CÚIRT BHREITHIÚNAIS NA gCÓMHPHOBAL EORPACH
CORTE DI GIUSTIZIA DELLE COMUNITÀ EUROPEE
EIROPAS KOPIENU TIESA

POS BENDRIJŲ TEISINGUMO TEISMAS
İRÓPAI KÖZÖSSÉGEK BÍRÓSÁGA
IL-QORTI TAL-ĠUSTIZZJA TAL-KOMUNITAJIET EWROPEJ
HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
TRIBUNAL DE JUSTIÇA DAS COMUNIDADES EUROPELAS
SÚDNY DVOR EURÓPSKYCH SPOLOČENSTEV
SODIŠČE EVROPSKIH SKUPNOSTI
EUROOPAN YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS DOMSTOL

Kontakty z Mediami i Informacja

KOMUNIKAT PRASOWY nr 76/06

19 września 2006 r.

Wyroki Trybunału Sprawiedliwości w sprawach C-506/04 i C-193/05

Graham J. Wilson / Ordre des avocats du barreau du Luxembourg

Komisja Wspólnot Europejskich / Wielkie Księstwo Luksemburga

PRZEPISY PRAWA LUKSEMBURSKIEGO DOTYCZĄCE ZNAJOMOŚCI JĘZYKÓW WYMAGANEJ OD ADWOKATÓW WSPÓLNOTOWYCH W CELU UMOŻLIWIENIA IM WPISU NA LISTĘ PROWADZONĄ PRZEZ IZBĘ ADWOKACKĄ SĄ SPRZECZNE Z PRAWEM WSPÓLNOTOWYM

Każdy adwokat ma prawo praktykować w sposób stały, w każdym państwie członkowskim, posługując się tytułem zawodowym uzyskanym w kraju pochodzenia, bez uprzedniej kontroli znajomości przez niego języków.

Ustawodawstwo luksemburskie wymaga dla wykonywania zawodu adwokata „znajomości języka ustawodawstwa oraz języków administracji i sądownictwa” i ustanawia uprzednią kontrolę w tym zakresie.

Graham Wilson, obywatel Zjednoczonego Królestwa, ma tytuł zawodowy barrister. Jest on członkiem adwokatury Anglii i Walii, wykonuje zawód adwokata w Luksemburgu od 1994 r.

W 2003 r. G. Wilson odmówił udziału w rozmowie z radą adwokacką, mającej na celu sprawdzenie znajomości przez niego języków. W związku z tym rada adwokacka odmówiła wpisania go na listę adwokatów praktykujących z użyciem tytułu zawodowego uzyskanego w kraju pochodzenia.

Kwestionując tę decyzję G. Wilson wniósł skargę o stwierdzenie jej nieważności do Cour administrative d'appel (sąd administracyjny drugiej instancji), który zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z pytaniem, czy dyrektywa w sprawie

wykonywania zawodu adwokata¹ pozwala przyjmującemu państwu członkowskiemu na uzależnienie prawa adwokata do stałego wykonywania tam zawodu z użyciem tytułu zawodowego uzyskanego w kraju pochodzenia od kontroli znajomości przez niego języków używanych w tym państwie.

Trybunał stwierdził, że dyrektywa ma na celu ułatwienie korzystania z podstawowej swobody prowadzenia przez adwokatów działalności zawodowej i że **stoi ona na przeszkodzie uprzedniej kontroli znajomości przez nich języków**. Wpis na listę prowadzoną przez izbę adwokacką w przyjmującym państwie członkowskiem wymaga jedynie zaświadczenia o rejestracji adwokata wspólnotowego we właściwych organach państwa pochodzenia. Rezygnację z takiej uprzedniej kontroli równoważy istnienie zasad etyki i wykonywania zawodu, zapewniających ochronę klientów i prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości. Pod groźbą sankcji dyscyplinarnych adwokat wspólnotowy jest bowiem zobowiązany do poszanowania takich zasad, zarówno obowiązujących w państwie członkowskiem pochodzenia, jak w przyjmującym państwie członkowskiem. Wśród zasad tych istnieje między innymi zakaz przyjmowania przez adwokatów spraw wymagających znajomości języków, którymi oni nie władają.

Ponadto, zgodnie z dyrektywą, adwokat wspólnotowy zamierzający wstąpić do adwokatury przyjmującego państwa członkowskiego winien wykazać się rzeczywistą i regularną praktyką w zakresie prawa tego państwa członkowskiego przez okres co najmniej trzech lat.

Trybunał orzekł więc, że dyrektywa stoi na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych uzależniających wpis adwokata wspólnotowego na listę prowadzoną przez izbę adwokacką działającą w przyjmującym państwie członkowskiem od kontroli znajomości przez niego języków.

W sprawie tej Trybunał uściślił ponadto orzecznictwo dotyczące **pojęcia sądu**. Uznał on bowiem, że możliwość wniesienia skargi na odmowę wpisu na listę prowadzoną przez izbę adwokacką działającą w przyjmującym państwie członkowskiem do organu dyscyplinarnego złożonego wyłącznie lub głównie z miejscowych adwokatów nie jest równoznaczna z drogą sądową, jaką zgodnie z dyrektywą państwa członkowskie winny otworzyć w takich przypadkach.

Równocześnie Komisja wniosła przeciwko Luksemburgowi skargę o stwierdzenie uchybienia państwa członkowskiego, uznawszy **trzy przepisy krajowe za sprzeczne z dyrektywą**:

Wpis na listę adwokatów po przeprowadzeniu ustnego sprawdzianu znajomości języków

Rząd luksemburski powołał się na prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości jako uzasadnienie tego przepisu, Trybunał stwierdził jednak, podobnie jak w sprawie G. Wilsona, że dyrektywa nie przewiduje innych warunków, jak tylko przedstawienie przez adwokata zaświadczenia o rejestracji w państwie członkowskiem pochodzenia i **orzekł, że**

---

¹ Dyrektywa 98/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. mająca na celu ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w państwie członkowskiem innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 77, str. 36)

przepisy luksemburskie uzależniające rejestrację adwokata wspólnotowego we właściwych organach krajowych od uprzedniej kontroli znajomości przez niego języków są niezgodne z dyrektywą.

Zakaz wykonywania przez adwokatów wspólnotowych w Luksemburgu działalności w zakresie udostępniania adresu siedziby spółki

Trybunał przypomniał zasadę, zgodnie z którą adwokat wspólnotowy ma zgodnie z dyrektywą prawo wykonywać tę samą działalność, co adwokat praktykujący z użyciem tytułu zawodowego obowiązującego w przyjmującym państwie członkowskim, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w dyrektywie. Działalność w zakresie udostępniania adresu siedziby spółki nie jest objęta tymi wyjątkami. **Państwa członkowskie nie mają prawa wprowadzać w swoim ustawodawstwie krajowym innych wyjątków od tej zasady.**

Obowiązek corocznego przedstawiania zaświadczenia o rejestracji w państwie członkowskim pochodzenia

Trybunał uznał ten obowiązek za **nieuzasadnioną formalność administracyjną**, sprzeczną z dyrektywą z tego względu, że dyrektywa ustanawia już zasadę wzajemnej pomocy, zgodnie z którą właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia winien poinformować właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego o wszczęciu przeciwko adwokatowi wspólnotowemu postępowania dyscyplinarnego.

Z powyższych względów Trybunał stwierdził uchybienie przez Luksemburg ciężącym na nim zobowiązaniom wspólnotowym.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże w żaden sposób Trybunału Sprawiedliwości.

Dostępne wersje językowe : FR, CS, DE, EN, EL, HU, IT, NL, PL, SK, SL

Pełny tekst wyroku znajduje się na stronie internetowej Trybunału
<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-506/04>

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-193/05>

Tekst jest z reguły dostępny od godz. 12.00 CET w dniu ogłoszenia.

W celu uzyskania dodatkowych informacji proszę skontaktować się z

Ireneuszem Kolowcą

Tel. (00352) 4303 2878 Faks (00352) 4303 2053